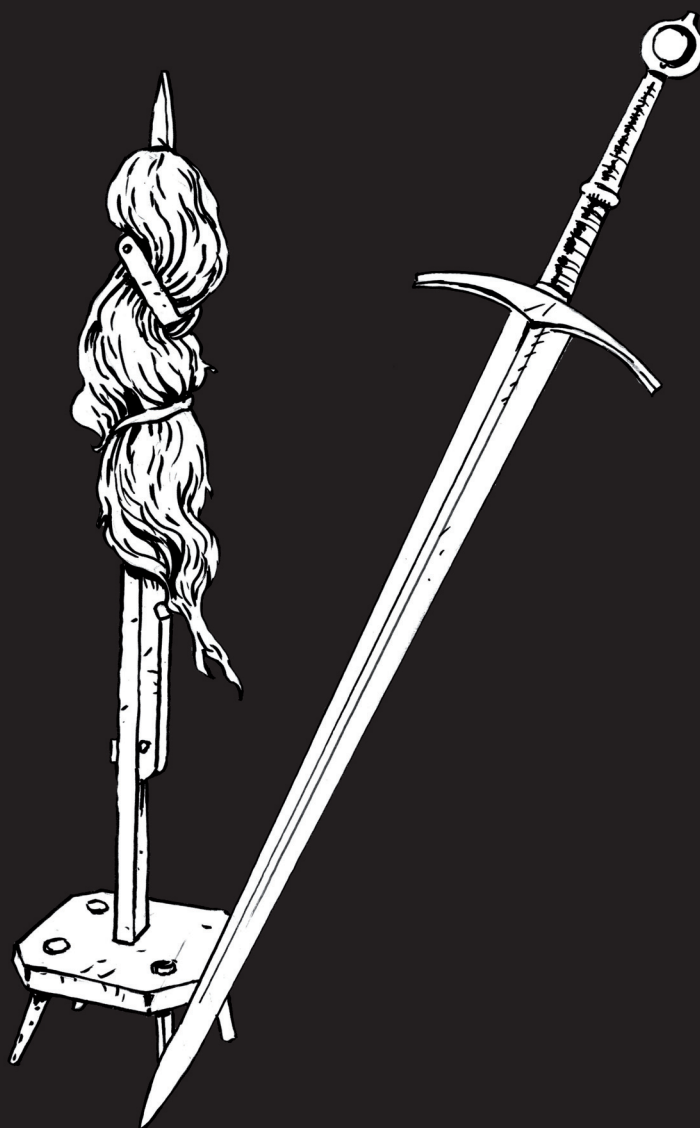

Sakone manušes e učhal
hin kali.

Každý člověk má temný
stín.

PRRRR!!!

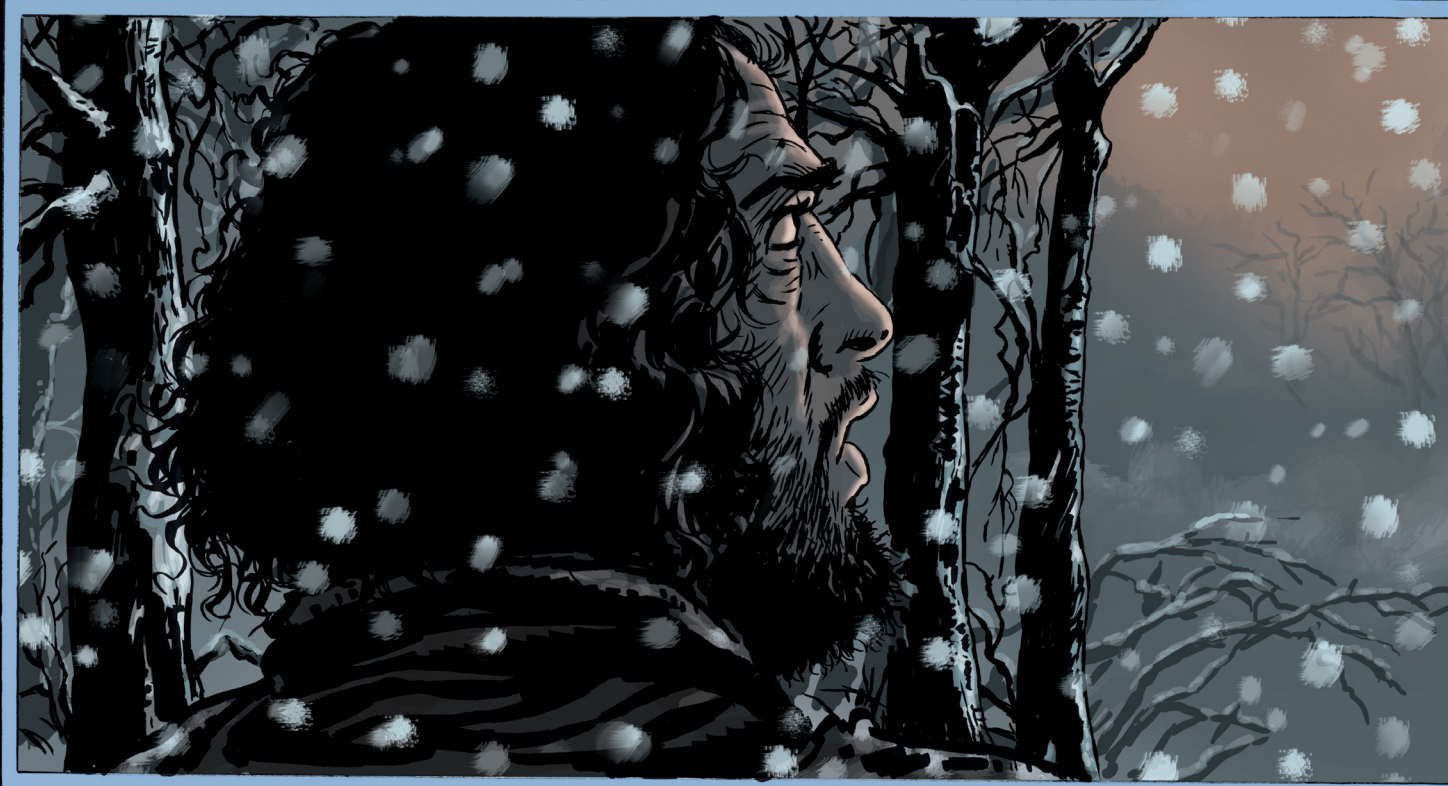
Do údolí řeky se snášel soumrak.
Mokrý sníh tiše padal na ještě nezmrzlou
zem, která se v jeho příválu rychle ztrácela.

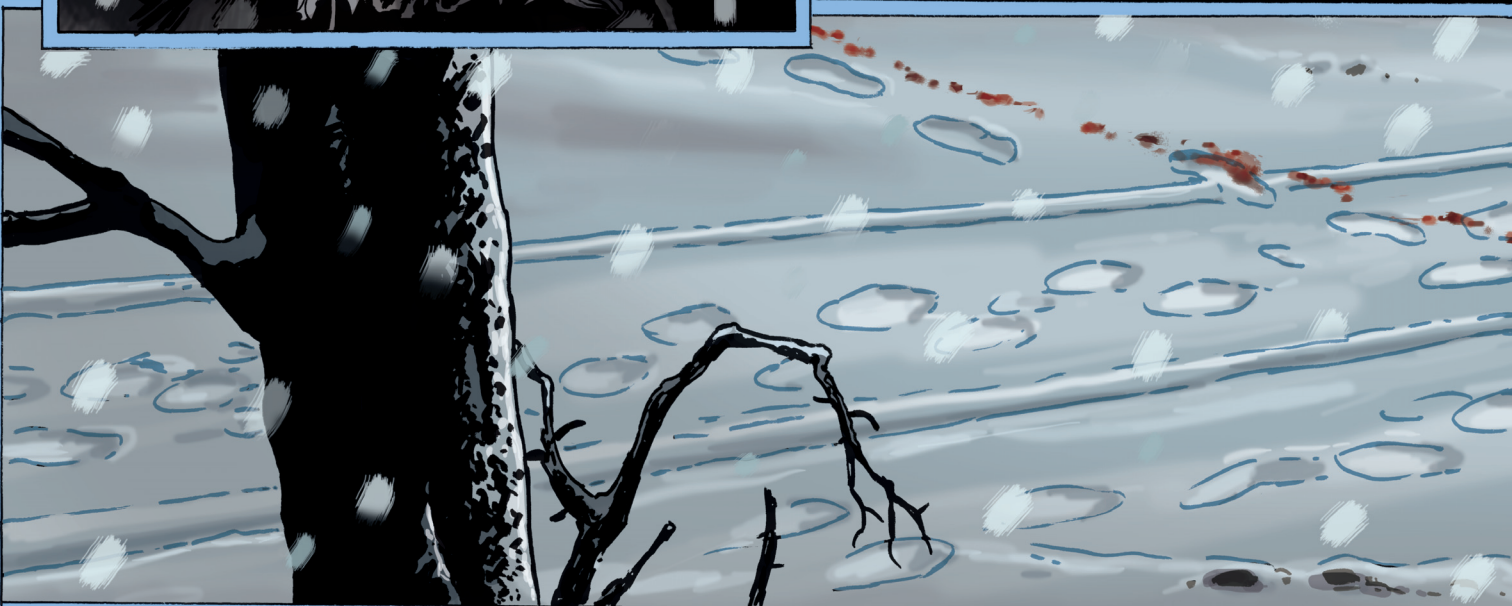
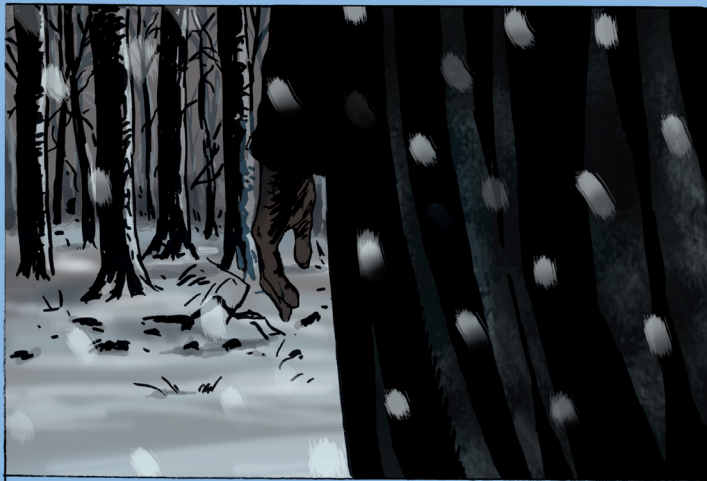
Tak brzký příchod
zimy nikdo nečekal.

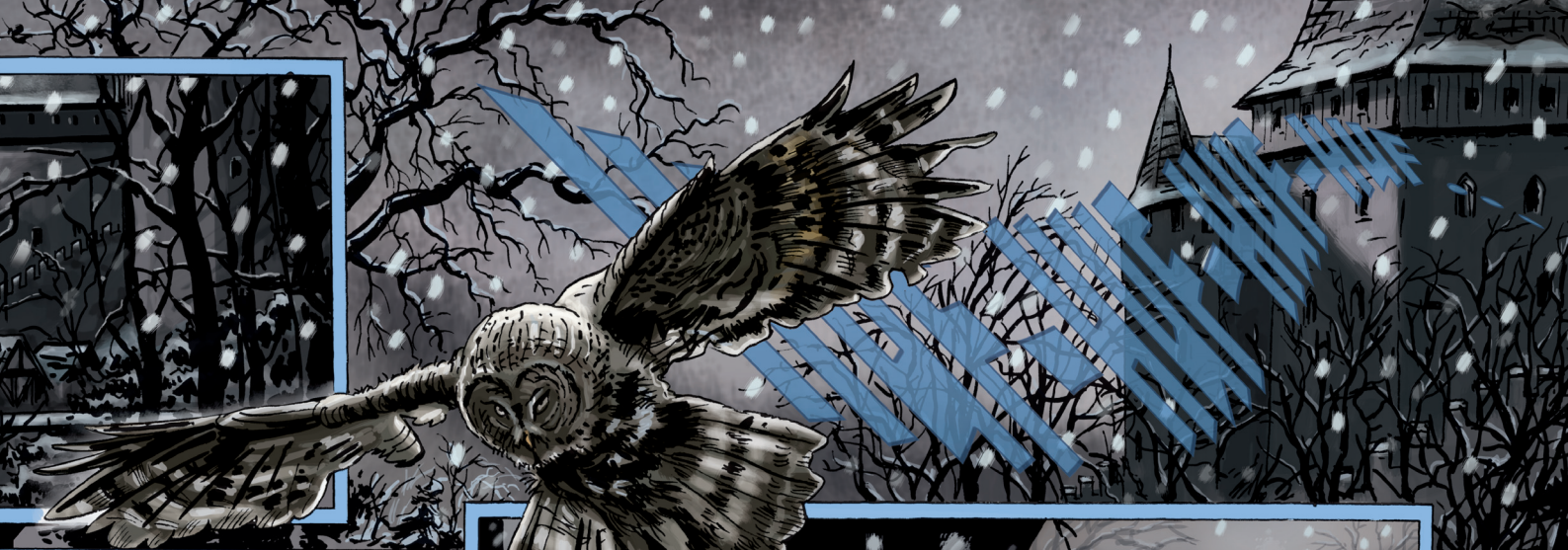
AČHEN!!
(STÁT!!)

No, nic...
Jsou už skoro na místě...

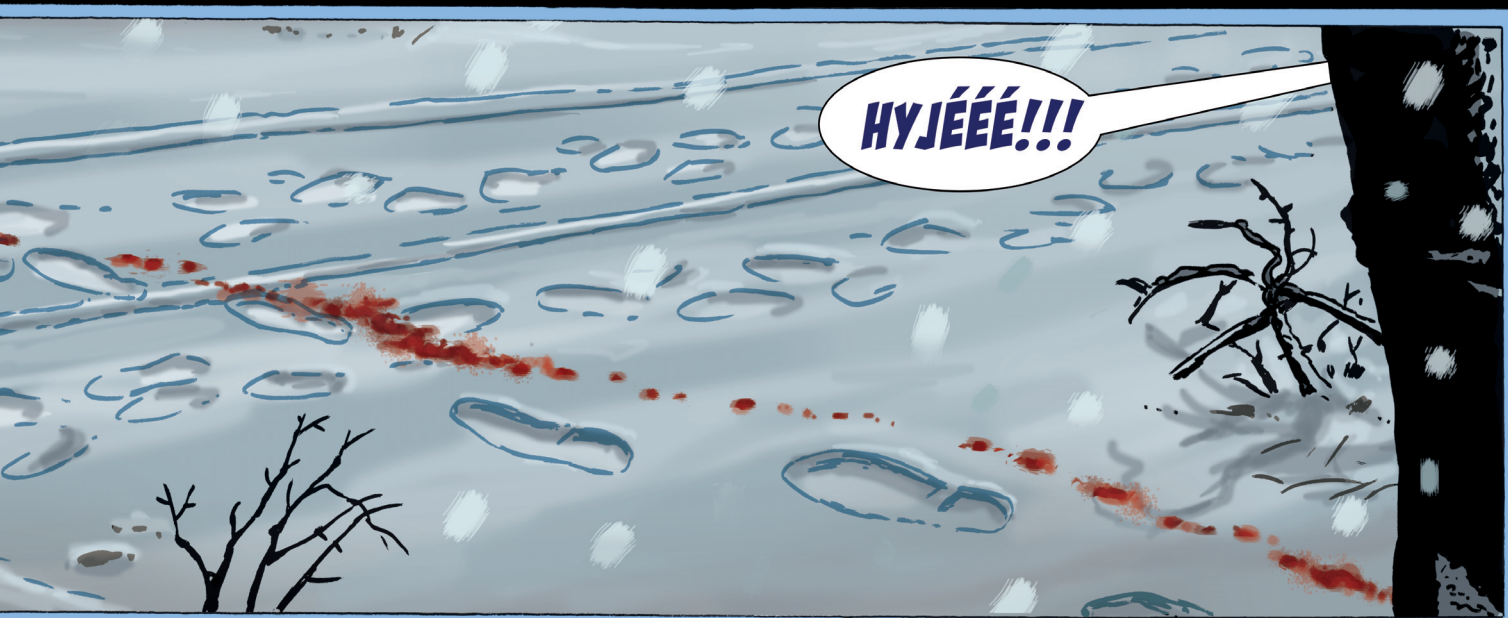

TAK
PŘIDAT, PŘIDAT,
ZA CHVÍLI JE
TMA!!

HYJÉÉÉ!!!

Sedm měsíců poté...

CHMM...,
I KDYBY TU
BYL HNED TEĎ,
STEJNĚ JE
POZDĚ.

MUSÍ TU
BÝT KAŽDÝM
DNEM...

Byl květen roku 1379. Slunce pěkně hrálo a vzduch byl cítit jarem. Hrad Libštejn na břehu řeky Mže* i jeho správce Hanuš se svým zástupcem žili už několik dní očekáváním návratu mladého pana Oldřicha Tisty.